

**PARLEMENTAIRE ASSEMBLEE
VAN DE
RAAD VAN EUROPA**

—

BELGISCHE DELEGATIE

—

**Verslag van het eerste gedeelte van de Gewone zitting van
de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa
Straatsburg, 24 - 28 januari 2011**

Verkiezing van de Voorzitter van de Assemblée

Bij de opening van de winterzitting in Straatsburg heeft de Assemblée de h. Mevlüt Çavuşoğlu (Turkije, EDG) herverkozen als Voorzitter voor een nieuw mandaat van een jaar.

* * * * *

Belgische delegatie bij de Assemblée

Sinds de wetgevende verkiezingen van juni 2010 is de Belgische delegatie als volgt samengesteld (alfabetische volgorde):

Vertegenwoordigers

De h. Daniel Bacquellaine (MR)
De h. Armand De Decker (MR)
De h. Patrick De Groote (N-VA)
Mevr. Daphné Dumery (N-VA)
De h. Philippe Mahoux (PS)
De h. Patrick Moriau (PS), Voorzitter van de delegatie
De h. Stefaan Vercamer (CD&V)

Plaatsvervangers

De h. Guy Coëme (PS)
Mevr. Cindy Franssen (CD&V)
Mevr. Fatiha Saïdi (PS)
De h. Ludo Sannen (sp.a)
De h. Luc Sevenhans (N-VA), Ondervoorzitter van de delegatie
De h. Dirk Van der Maelen (sp.a)
Mevr. Kristien Van Vaerenbergh (N-VA)

* * * * *

Tijdens de zitting hebben volgende personen de Assemblée toegesproken:

- De h. Ahmet Davutoğlu, minister van Buitenlandse Zaken van Turkije, Voorzitter van het Ministercomité
- De h. Thorbjørn Jagland, Secretaris-generaal van de Raad van Europa
- De h. Abdullah Gül, President van Turkije
- De h. Arne König, Voorzitter van de Vereniging van Europese Journalisten (VEJ)
- De h. Thomas Hammarberg, Mensenrechtencommissaris
- De h. Boris Tadić, President van Servië
- De h. Traian Băsescu, President van Roemenië

* * * * *

Volgende rapporten stonden op de dagorde van de zitting :

- Bescherming van de informatiebronnen van journalisten
- Onmenselijke behandeling van personen en illegale handel in menselijke organen in Kosovo
- Opvolging van de hervorming van de Raad van Europa
- Getuigenbescherming : hoeksteen van rechtvaardigheid en verzoening in de Balkan
- De verplichting voor de Lidstaten en de waarnemers van de Raad van Europa om mee te werken aan de vervolging van oorlogsmisdaden
- Verzoening en politieke dialoog tussen de landen van het voormalig Joegoslavië
- De tenuitvoerlegging van de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens
- Bescherming van vluchtelingen en migranten betrokken bij uitleveringen of uitzettingen: aanwijzingen inzake Artikel 39 van het Reglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens
- Betwisting op grond van vormelijke redenen van de nog niet goedgekeurde geloofsbrieven van de parlementaire delegaties van Montenegro, San Marino en Servië
- Urgentiedebat: Geweld tegen christenen in het Nabije- en Midden-Oosten
- Urgentiedebat: De situatie in Wit-Rusland na de presidentsverkiezingen
- Urgentiedebat: De situatie in Tunesië
- De opvolging van verbintenissen op het vlak van sociale rechten
- Beleid inzake gezondheidspreventie in de Lidstaten van de Raad van Europa
- Voor een lang actief leven: het economisch benutten van de tewerkstelling en het werk van senioren

* * * * *

Onmenselijke behandeling van personen en illegale handel in menselijke organen in Kosovo (Resolutie 1782)

De Assemblee heeft kennis genomen van de onthullingen van de gewezen Procureur bij het Joegoslavië-Tribunaal (*International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY)*). Volgens die beweringen zouden er zware misdaden gepleegd zouden zijn tijdens de Kosovo-oorlog, met name handel in menselijke organen, daden die tot op heden onbestraft zijn gebleven en die nooit ernstig onderzocht werden.

Volgens de door de Assemblee ingewonnen informatie zijn er vele concrete en met elkaar overeenstemmende aanwijzingen dat zowel Serviërs als Albanese Kosovaren gevangen gehouden werden in geheime detentieplaatsen die onder controle stonden van het *Kosovo Bevrijdingsleger* (UÇK) in Noord-Albanië. Zij werden er onderworpen aan onmenselijke behandelingen, om daarna zonder enig spoor te verdwijnen. Vele aanwijzingen lijken te bevestigen dat er tijdens de periode onmiddellijk na het einde van het gewapend conflict - en vooraleer de internationale troepen het gebied daadwerkelijk onder controle kregen - organen werden weggenomen bij gevangenen in een ziekenhuis op Albanees grondgebied. Die organen werden vervolgens overgebracht naar het buitenland om te dienen voor transplantaties.

In haar resolutie vraagt de Assemblee internationale en Albanese onderzoeken te openen rond de aanwijzingen van verdwijningen, de orgaanhandel, de collusie en corruptie van groeperingen verbonden met de georganiseerde misdaad en van de politieke kringen in Kosovo. Zij roept de Servische en Albanese overheden, alsook de Kosovaarse administratie, op om hun volledige samenwerking te verlenen aan EULEX, de EU-missie in Kosovo, of elke andere gerechtelijke instantie belast met het onderzoek van de misdaden verbonden aan de Kosovo-oorlog, welke ook de herkomst is van de verdachten of de slachtoffers.

De Assemblee vraagt dat EULEX een duidelijk mandaat zou krijgen, alsook de nodige middelen en politieke steun om haar belangrijke en ingewikkelde taak te volbrengen.

De Assemblee is zich ervan bewust dat de orgaanhandel een ernstig fenomeen is met een werelddimensie en oppert daarom het idee om een internationaal juridisch instrument op te stellen met een definitie van handel in menselijke organen, weefsels en cellen. Dat juridisch instrument moet maatregelen uitwerken inzake de preventie van die handel en de bescherming van de slachtoffers, alsook strafmaatregelen ter beteugeling ervan.

In haar interventie verklaart *volksvertegenwoordigster Daphné Dumery* rapporteur Marty te steunen in zijn zoektocht naar waarheid en gerechtigheid voor de mensen die verdwenen zijn voor, tijdens en na de humanitaire crisis in Kosovo. Er zijn inderdaad redenen om te geloven dat de onmenselijke behandeling van gevangenen en illegale orgaanhandel plaatsgevonden hebben in de periode voor en na de NAVO-interventie in 1990 en 2000. De strafrechtelijke aanklachten vallen onder de jurisdictie van de Kosovaarse overheid, samen met de EULEX-missie in Kosovo en het Joegoslavië-Tribunaal (*ICTY*). Het *ICTY* is inderdaad enkel bevoegd voor de periode tot juni 1999 en het grondgebied van de Republiek Albanië valt niet onder zijn bevoegdheid. Daarom steunt spreekster de oproep tot de Albanese overheid om meer samen te werken met EULEX inzake de vermeende misdaden die in het UÇK-kamp in Noord-Albanië zouden hebben plaatsgevonden. De internationale organisaties die onmiddellijk na de oorlog

verantwoordelijk waren voor de veiligheid in Kosovo, meer bepaald KFOR en UNMIK, hadden af te rekenen met grote structurele problemen en met een ernstig personeelstekort. Daardoor konden splintergroeperingen van het *Kosovo Bevrijdingsleger (UÇK)* vrijelijk overgaan tot georganiseerde misdaadactiviteiten. Daar moet men lessen uit trekken voor de toekomst. In postconflictuele situaties moeten de internationale vredeshandhavers sneller optreden, om zo een juridisch en politiek vacuüm te vermijden. Vele dossiers over oorlogsmisdaden werden in zeer slechte staat door de UNMIK aan EULEX overgedragen, waardoor ze in feite onbruikbaar zijn. Het is onaanvaardbaar dat de machtsoverdracht van een internationale organisatie aan een andere ten koste gaat van het verlies van cruciale informatie. Zij pleit dus voor een diepgaander onderzoek van de aantijgingen van de h. Marty. Er zijn inderdaad voldoende redenen om aan te nemen dat er sprake was van illegale orgaanhandel, hetgeen ook werd bevestigd in het NAVO-verslag dat in de Britse krant *The Guardian* gepubliceerd werd. De illegale organenhandel mag evenwel geen proces worden van de politieke toekomst van Kosovo.

Bescherming van de informatiebronnen van journalisten (Aanbeveling 1950)

De Assemblee herinnert eraan dat de bescherming van journalistieke informatiebronnen een essentiële voorwaarde is voor de vrije uitoefening van de journalistiek en voor de eerbiediging van het recht van het publiek om geïnformeerd te worden over zaken van algemeen belang.

Zij is verontrust door het grote aantal gevallen in Europa waar de overheid journalisten gedwongen heeft om hun bronnen prijs te geven - of het alleszins geprobeerd heeft - en dat, ondanks de duidelijke regels van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Ministercomité van de Raad van Europa. Die schendingen komen vooral voor in Lidstaten waar er geen duidelijke wetgeving ter zake bestaat.

De Assemblee meent dat het vrijgeven van inlichtingen over de bronnen beperkt moet blijven tot uitzonderlijke gevallen waarin er een belangrijk algemeen of privé-belang op het spel staat dat duidelijk kan worden aangetoond.

De Assemblee vraagt het Ministercomité om de Lidstaten te helpen voor de verbetering van hun wetgeving inzake het journalistiek bronnengeheim, meer bepaald door de herbestudering van hun nationale wetgeving over inlichtingendiensten, de strijd tegen het terrorisme, het gegevensbewaring en de toegang tot de archieven van telecommunicatie. Zij richt een oproep tot de Lidstaten die nog geen gepaste wetgeving hebben om ter zake wetten uit te werken die in overeenstemming zijn met de rechtsspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en met de aanbevelingen van het Ministercomité.

Opvolging van de hervorming van de Raad van Europa (Resolutie 1783 en aanbeveling 1951)

De Assemblee bevestigt opnieuw haar inzet voor een Raad van Europa die politiek relevant en doeltreffend is en die garant staat voor de “*soft-security*” in een Europa gebaseerd op de fundamentele waarden en beginselen van de democratie, de eerbiediging van de mensenrechten en de rechtsstaat. Zij verleent haar steun aan de hervorming ingezet door de Secretaris-generaal die de Raad van Europa nieuw leven wil inblazen en een meer politieke en flexibele instelling beoogt die beter kan inspelen op de noden van de Europeanen.

De Assemblee is verontrust door het verminderde engagement van de Lidstaten voor de Raad van Europa, hetgeen zich onder meer vertaalt in de hardnekkige weigering van het Ministercomité om de Organisatie een budget te geven dat overeenstemt met haar taken. Zij stelt voor een Top van de Raad van Europa te houden om een nieuwe politieke impuls te geven aan de Organisatie, de Lidstaten verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen ten opzichte van de Raad en, zo nodig, de rol ervan opnieuw te bepalen.

De Assemblee schuift een aantal actielijnen naar voor om die doelstellingen te bereiken. Zo stelt zij met name voor om een grotere synergie uit te werken tussen de organen en de mechanismen van de Organisatie, politieke oplossingen te vinden voor de verzadiging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, of nog om een echt strategisch partnership uit te werken tussen de Raad van Europa en de Europese Unie.

Getuigenbescherming: hoeksteen van rechtvaardigheid en verzoening in de Balkan (Resolutie 1784 en aanbeveling 1952)

Ondertussen is het meer dan twintig jaar geleden dat de oorlogen in het voormalige Joegoslavië begonnen zijn. Die oorlogen waren gekenmerkt door flagrante schendingen van het internationaal humanitair recht, en meer bepaald door misdaden tegen de menselijkheid en genocide. Het Joegoslavië-Tribunaal (*International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY)*), opgericht in 1993, heeft aan duizenden slachtoffers recht laten wedervaren en heeft vele misdadigers veroordeeld voor wreedheden begaan tijdens de oorlogen. De Assemblee is er zich van bewust dat het mandaat van het ICTY weldra ten einde loopt en dat de nationale rechtbanken van de betrokken landen het werk gebaseerd op fundamentele rechtvaardigheid overnemen.

Voor het ICTY en de nationale rechtbanken zijn getuigenverklaringen van onschatbare waarde. De Assemblee meent dan ook dat getuigen die zich aandienen in naam van de waarheid en gerechtigheid moeten kunnen genieten van een betrouwbare en duurzame bescherming. Inderdaad, getuigenissen - en met hen een deel van de waarheid - gaan voor altijd verloren als de getuigen zelf niet meer in leven zijn.

De Assemblee erkent dat er opmerkelijke vooruitgang werd geboekt in de regio door de uitwerking van structuren voor getuigenbescherming en -bijstand. Zij stelt evenwel vast dat er nog aanzienlijke verbeteringen nodig zijn en vraagt aan de overheden van de betrokken landen om wetgevende maatregelen te nemen om de problemen aan te pakken waar getuigen mee af te rekenen hebben.

De verplichting voor de Lidstaten en de waarnemers van de Raad van Europa om mee te werken aan de vervolging van oorlogsmisdaden (Resolutie 1785 en aanbeveling 1953)

De Assemblee herinnert eraan dat individuele gerechtigheid en de verplichting om verantwoording af te leggen voor oorlogsmisdaden gepleegd tijdens de oorlogen in het voormalige Joegoslavië essentiële elementen zijn voor het regionale verzoeningsproces. Er moet hardhandig opgetreden worden tegen straffeloosheid. De Assemblee wijst erop dat het de betrokken landen zijn die de hoofdverantwoordelijkheid hebben om ervoor te zorgen dat de daders van oorlogsmisdaden terechtstaan voor hun daden.

De samenwerking tussen de betrokken landen is van fundamenteel belang om het recht te laten zegevieren en straffeloosheid te bestrijden.

De Assemblee meent dat het ook noodzakelijk is derde landen te betrekken bij die samenwerking, met name die landen waar zich verdachten van oorlogsmisdaden ophouden. Het Europees Uitleveringsverdrag en zijn drie protocollen schrijven de toepasbare bepalingen inzake uitleveringsaanvragen voor. Die protocollen werden evenwel nog niet geratificeerd door alle Lidstaten van de Raad van Europa, en geen enkele waarnemer heeft het Verdrag of zijn protocollen geratificeerd.

In haar resolutie spoort de Assemblee de Lidstaten en de waarnemers aan om alle nodige maatregelen te treffen in de strijd tegen de straffeloosheid voor oorlogsmisdadigers. Zij roept hen ook op om het Europees verdrag en de protocollen te ratificeren en om het principe *aut dedere aut judicare* in hun intern strafrecht op te nemen.

Verzoening en politieke dialoog tussen de landen van het voormalige Joegoslavië (Resolutie 1786 en aanbeveling 1954)

De oorlogen die van 1991 tot 1995 op het grondgebied van het voormalige Joegoslavië gewoed hebben, zijn de bloedigste in Europa sinds de tweede Wereldoorlog. Zij gaven aanleiding tot verschrikkelijke oorlogsmisdaden die aan ongeveer 140 000 personen het leven gekost hebben.

De Assemblee stelt vast dat de recente inspanningen voor verzoening tussen de landen van het voormalige Joegoslavië, alsook hun inzet voor de uitwerking van nieuwe onderlinge betrekkingen en voor een betere regionale samenwerking, getuigen van een sterke wil om de wonden uit het verleden te helen. De doelstelling van een volledige verzoening tussen die landen hangt evenwel af van het oplossen van een aantal prangende kwesties die de inspanningen voor stabiliteit in de regio benadelen, zoals de verdwenen personen, de vervolging van oorlogsmisdadigers, de vluchtelingen en intern verplaatste personen en de grensgeschillen.

De Assemblee meent dan ook dat alle regeringen in de regio nieuwe inspanningen moeten leveren om te komen tot een ware verzoening en tot een Euro-Atlantische integratie.

De Assemblee onderstreept ook het belang van een interparlementaire dialoog in de regio en is bereid als platform te dienen voor die dialoog, indien nodig in samenwerking met het Europees Parlement.

De tenuitvoerlegging van de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Resolutie 1787 en aanbeveling 1955)

Sinds enkele jaren al spant de Assemblee zich in om bij te dragen tot de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door parlementaire druk uit te oefenen op de regeringen van landen waar de uitvoering van de arresten van het Hof een ernstige vertraging oplopen. Zij beslist prioriteit te verlenen aan het onderzoek van de situatie in negen Verdragsstaten waar er zich door grote structurele problemen herhaalde schendingen voordoen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met name: Bulgarije, Griekenland, Italië, Moldavië, Polen, Roemenië, de Russische Federatie, Turkije en Oekraïne.

De belangrijkste problemen zijn nog steeds:

- de overdreven lange duur van gerechtsprocedures (een voortdurend probleem in Italië),

- de aanhoudende niet-uitvoering van interne rechterlijke beslissingen,
- de slechte behandeling door agenten belast met de handhaving van de openbare orde en het niet uitvoeren van verhelderende onderzoeken ter zake,
- de illegale detentie of de overdreven lange duur van de voorlopige hechtenis.

Die problemen zijn een bron van grote ongerustheid en vormen een ernstige schending van de rechtsstaat in de betrokken landen. De Assemblee richt een aantal specifieke aanbevelingen tot elk land waar zij aanhoudende problemen vaststelt, en maakt ook een aantal aanbevelingen van meer algemene aard. Zij onderstreept met name het belang van de uitwerking van efficiënte interne mechanismen en procedures om te waken over de toepassing van de arresten van het Hof, ook binnen de nationale parlementen.

In zijn tussenkomst drukt *senator Philippe Mahoux* eerst en vooral op de kwaliteit van het verslag. De vraag naar controle van de arresten van het Hof door de nationale parlementen en door de Parlementaire Assemblee is ongetwijfeld belangrijk.

Hij komt daarna terug op een arrest dat het Hof enkele dagen geleden velde, met name het arrest *MSS tegen België en Griekenland*, dat het gemeenschapsrecht in vraag stelt. Volgens het gemeenschapsrecht is het EU-grondgebied een gemeenschappelijk grondgebied. De uitwijzing of de overdracht van een asielaanvrager van een EU-Lidstaat naar een andere gebeurt volgens het gemeenschapsrecht. Hij volgt dan ook de redenering van het arrest niet, omdat het juist die bepaling in vraag stelt door een bepaalde casuïstiek in te roepen die voortkomt uit het bij haar aanhangig gemaakt geding.

Hij onderstreept nogmaals de kwaliteit van het verslag. De arresten en vonnissen van alle hoven en rechtbanken, alsook de wetten zelf, kennen slechts een doeltreffende uitwerking als de regeringen ze effectief in realiteit omzetten.

Bescherming van vluchtelingen en migranten betrokken bij uitleveringen of uitzettingen: aanwijzingen inzake Artikel 39 van het Reglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Resolutie 1788 en aanbeveling 1956)

De Assemblee wijst erop dat het recht om voorlopige maatregelen te treffen krachtens artikel 39 van het reglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een belangrijke rol speelt om de doeltreffendheid te waarborgen van het individueel klachtrecht.

In de praktijk worden de meeste voorlopige maatregelen uitgevaardigd ter bescherming van vluchtelingen, afgewezen asielaanvragers en illegale migranten die dreigen te worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Die voorlopige maatregelen hebben een dwingend karakter en de niet-naleving ervan vormt een schending van de internationale verplichtingen van het land.

De Assemblee is niet alleen verontrust door de snelle toename van het aantal aanvragen voor voorlopige maatregelen neergelegd bij het Hof, maar ook door het toenemend aantal Lidstaten die de uitgevaardigde voorlopige maatregelen niet zijn nagekomen. Zij wijst op het belang van het arrest *MSS tegen België en Griekenland* volgens hetwelk niet alle EU-Lidstaten als veilige landen beschouwd kunnen worden bij terugzending. Zij meent dat de Lidstaten hun asielprocedures moeten verbeteren om het beroep op dergelijke verzoeken te voorkomen.

De Assemblee roept de Lidstaten op om hun verplichtingen voortkomend uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens na te leven en om erop te letten dat alle personen in hun rechtsgebied genieten van een daadwerkelijke toegang tot het Hof, met inbegrip van de mogelijkheid om een beroep te doen op voorlopige maatregelen.

Betwisting om formele redenen van de nog niet goedgekeurde geloofsbrieven van de parlementaire delegaties van Montenegro, San Marino en Servië (Resolutie 1789)

Bij de opening van de zitting van de Assemblee werden de nog niet goedgekeurde geloofsbrieven van de parlementaire delegaties van Montenegro, San Marino en Servië betwist op grond van nieuwe regels die een beter evenwicht tussen vrouwen en mannen beogen en die alle nationale delegaties verplicht om ten minste één vrouw als vertegenwoordiger aan te wijzen.

De Assemblee beslist de geloofsbrieven van de betrokken parlementaire delegaties goed te keuren, maar het stemrecht van hun leden in de Assemblee en haar organen op te schorten vanaf de opening van de volgende zitting in april 2011 tot de samenstelling van die delegaties reglementair in orde is.

Urgentiedebat: Geweld tegen christenen in het Nabije- en Midden-Oosten (Aanbeveling 1957)

De Assemblee drukt haar bezorgdheid uit door het toenemend aantal aanvallen op christelijke gemeenschappen in het Nabije- en Midden-Oosten en veroordeelt met klem de tragische gebeurtenissen in Bagdad in oktober 2010 en in Alexandrië in januari 2011. Zij wijst erop dat het Christendom zo een 2000 jaar geleden ontstaan is in het Nabije Oosten en dat er sindsdien altijd christelijke gemeenschappen geleefd hebben in dat gebied.

Zij onderstreept dat het naast elkaar leven van godsdienstige orden een teken is van pluralisme en van het bestaan van een gunstig klimaat voor de ontwikkeling van democratie en mensenrechten. Zij is ervan overtuigd dat het verdwijnen van de christelijke gemeenschappen in het Nabije- en het Midden-Oosten ook rampzalig zou zijn voor de Islam, want het zou neerkomen op de overwinning van het fundamentalisme.

Zij drukt op het belang van de bewustmaking van het feit dat alle vormen van religieus fundamentalisme en de manipulatie van geloofsovertuigingen om politieke redenen tegengegaan moeten worden. Die twee fenomenen liggen immers vaak aan de oorsprong van het terrorisme zoals we dat nu kennen.

De Assemblee richt zich tot de Lidstaten, de landen van het Nabije- en het Midden-Oosten, de religieuze leiders en de Europese Unie. Zij vraagt het Ministercomité om een strategie van de Raad van Europa uit te werken om de godsdienstvrijheid - met inbegrip van de vrijheid om van godsdienst te veranderen - als mensenrecht te laten eerbiedigen.

In zijn interventie verklaart *volksvertegenwoordiger Patrick Moriau*, die zichzelf als vrijdenker en geëngageerd vrijzinnige omschrijft, het voorstel van resolutie inzake de bescherming van de christelijke minderheden in het Midden-Oosten des te meer te steunen omdat hijzelf, samen met enkele collega's, twee jaar geleden in het Belgisch parlement een voorstel van resolutie over de bescherming van religieuze minderheden in het Midden-Oosten heeft ingediend.

De voorbeelden die in het verslag worden aangehaald geven echter het gevoel exhaustief te zijn, hetgeen nadelig overkomt in termen van geloofwaardigheid. Het voorstellen van dramatische situaties, die resoluut worden veroordeeld vanuit de invalshoek van een enkele verdrukte godsdienst, kan gezien worden door de bril van de schok van culturen, godsdiensten en beschavingen. Dat kan door een deel van de samenleving als de zoveelste provocatie worden beschouwd, daar waar we nood hebben aan dialoog, tolerantie en wederzijds begrip. De christenen zijn niet de enige minderheid die gediscrimineerd en vervolgd wordt in het Midden-Oosten. Denken we maar aan de Moedjahidien in het Ashraf Kamp in Irak, of nog aan de soennieten in Libanon. Orthodoxe rabbijnen vaardigden recentelijk het verbod uit dat Israëlische Joden belet huizen te verkopen aan vreemdelingen vermits dat «een groot nadeel berokkent aan de burens gelet op het feit dat de levenswijze van niet-Joden verschilt van die van Joden». Extremisten vindt men overal, maar het verslag belicht slechts een kant. Bovendien hanteert men twee maten, twee gewichten, hetgeen ingaat tegen onze fundamentele beginselen. In 1998 verklaarde Pater Robert Caspar, stichter van de islamitisch-christelijke onderzoeksgroep: «Het lijden van de christenen op islamitisch grondgebied en elders heeft vaak enkel sociale, raciale en politieke oorzaken in de nationale en internationale betekenis». Discriminaties uit hun context halen, is een fout - zelfs een misdaad - tegen de democratie. Daarom is het belangrijk de resolutie evenwichtiger te maken zodat ze in de ogen van extremisten niet zou overkomen als opruiend geschrift.

Urgentiedebat: De situatie in Wit-Rusland na de presidentsverkiezingen (Resolutie 1790)

De Assemblee is verbijsterd door de nooit eerder geziene golf van geweld en verdrukking die volgden op de aankondiging van de resultaten van de presidentsverkiezingen in Wit-Rusland op 19 december 2010. Zij veroordeelt ten stelligste recente gebeurtenissen en roept de overheden van dat land op tot de onmiddellijke vrijlating van alle oppositiekandidaten, de journalisten en de verdedigers van de mensenrechten die om politieke redenen worden vastgehouden. Zij vraagt ook te stoppen met de pesterijen en de intimidaties.

Gelet op de ernst van de huidige achteruitgang, drukt de Assemblee opnieuw op haar beslissing om de activiteiten verbonden aan haar contacten op hoog niveau tussen haar en de overheden van Belarus op te schorten. Zij vraagt het Bureau van de Assemblee om de schorsing van het statuut van bijzonder genodigde van het Parlement van Wit-Rusland niet op te heffen tot er een moratorium op de uitvoering van de doodstraf wordt afgekondigd en tot er aanzienlijke vooruitgang wordt geboekt inzake de eerbiediging van de democratische waarden en beginselen waar de Raad van Europa voor staat.

De Assemblee nodigt de Lidstaten van de Raad van Europa uit om zich aan te sluiten bij de EU-sancties tegen de gezagsdragers van het land. Die sancties moeten gericht zijn tegen de verantwoordelijken voor de gebeurtenissen, en mogen niet leiden tot een verder isolement van de bevolking van Belarus. Zij is dan ook vastberaden om de dialoog aan te halen met de democratische krachten van het land, het middenveld, de oppositiegroeperingen, de vrije media en de verdedigers van de mensenrechten.

Urgentiedebat: De situatie in Tunesië (Resolutie 1791)

Na de grote protestbeweging in Tunesië, die het einde betekende van het 23-jarige machtstijdperk van de h. Ben Ali, richt de Assemblee een oproep tot de Tunesische politieke gezagsdragers om zonder verwijl werk te maken van democratische hervormingen, zodat de bevolking niet wordt teleurgesteld in zijn verwachtingen. Zo is er is een uitgebreide grondwetsherziening nodig voor de oprichting van echt representatieve politieke instellingen en voor de versterking van de rechtsstaat en de justitie.

In haar resolutie stelt de Assemblee de voorlopige overheden van Tunesië voor om snel een datum vast te leggen voor het houden van vrije en rechtvaardige verkiezingen.

Zij spoort de Tunesische overheden aan om meer samen te werken met de Raad van Europa en de ervaring te benutten die de Organisatie heeft inzake de democratische transitie.

De Assemblee veroordeelt ook ondubbelzinnig het gebruik van geweld tegen de betogers: zij betreurt het verlies van tientallen mensenlevens en drukt haar medeleven uit jegens de families van de slachtoffers en de gewonden.

Ook al ligt het beleid van Ben Ali zelf aan de oorzaak van de gebeurtenissen in Tunesië, toch meent de Assemblee dat Europa eveneens gedeeltelijk verantwoordelijk is omdat het nooit de aard van het regime veroordeeld heeft en er steeds de voorkeur aan gegeven heeft de uitwendige stabiliteit ervan te benutten om zaken te doen.

De Assemblee zal de politieke evolutie in Tunesië nauwlettend blijven volgen en verbindt er zich toe om haar dialoog met het parlement van het land aan te halen.

De opvolging van verbintenissen op het vlak van sociale rechten (Resolutie 1792 en aanbeveling 1958)

De Assemblee is ervan overtuigd dat het in de huidige context, die getekend is door de economische crisis en de mondialisering, des te belangrijker is de sociale rechten te verdedigen gezien de vele bedreigingen.

In haar resolutie roept de Assemblee de Lidstaten op om het Europees Sociaal Handvest (1961, herzien in 1996) dit jaar te ratificeren en uit te voeren gelet op de 50^e verjaardag van het originele Handvest en de 15^e verjaardag van de herziening.

Zij beschouwt het jaar 2011 inderdaad als een scharnierjaar en het juiste moment om te herinneren aan het belang van de bepalingen van het Sociaal Handvest op het gebied van de verdediging van de sociale rechten en om de balans op te maken van de toepassing van dat juridisch instrument en de opvolgingsmechanismen ervan.

De Assemblee onderstreept dat het noodzakelijk is om de impact van het Handvest op het nationale beleid en wetgevingsproces te vergroten, om de opvolgingsmechanismen te voorzien van een meer democratische basis en het debat over sociale rechten nieuw leven in te blazen, teneinde ingrijpende voorstellen te doen betreffende hun verdere evolutie.

Bovendien wordt er voorgesteld om tweejaarlijkse debatten te houden over de stand van zaken van de sociale rechten, samen met de debatten over de toestand van de mensenrechten. Het eerste debat zou kunnen plaatsvinden in juni 2011 tijdens het derde gedeelte van de zitting van de Assemblee.

Beleid inzake gezondheidspreventie in de Lidstaten van de Raad van Europa (Aanbeveling 1959)

De Assemblee stelt vast dat er tijdens de laatste eeuw in Europa aanzienlijke vooruitgang werd geboekt op het vlak van gezondheid en levensduur. De Europese gezondheidssystemen worden in heel de wereld gewaardeerd omdat ze billijk zijn en de bevolking behandelingen aanbieden die gratis of redelijk in prijs zijn.

Tezelfdertijd heeft onze consumptiemaatschappij op wereldvlak nieuwe ziekten met zich meegebracht, zoals hartziekten, kanker, zwaarlijvigheid en diabetes, terwijl er zich ook nieuwe ongelijkheden voordoen op het vlak van gezondheid.

Zo vestigt de Assemblee de aandacht op het feit dat er sprake is van een ongelijke toegang tot de gezondheidszorg en tot de informatie over gezondheid. Het goed geïnformeerde deel van de bevolking heeft gemakkelijk toegang tot de beschikbare middelen, terwijl de minder begunstigde bevolkingsgroepen meer problemen hebben. De ware uitdaging bestaat er dus in alle lagen van de bevolking toegang tot de beschikbare middelen te verzekeren, zonder onderscheid inzake sociaal-economische herkomst.

De Assemblee nodigt de Lidstaten van de Raad van Europa uit om hun preventiestrategieën inzake gezondheid te analyseren en te evalueren, waarbij er nadrukkelijk gelet moet worden op sociaal doorslaggevende elementen en op ongelijkheden inzake gezondheid. Zij vraagt hen ook hun engagement inzake de gezondheidsdoelstellingen van de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO) te hernieuwen.

Voor een langer actief leven: het economisch benutten van de tewerkstelling en het werk van senioren (Resolutie 1793)

De Assemblee stelt vast dat op leeftijd gebaseerde discriminatie vaak onbewust gebeurt, maar dat zij de waardigheid, de mensenrechten en het gevoel van eigenwaarde van senioren ondermijnt en verder een enorme verspilling van talent is. Zij meent dat, ook al is “leeftijdscriminatie” minder gekend dan racisme of seksisme, het toch een vooroordeel is dat een inbreuk vormt op de menselijke waardigheid. Het uit zich door een veralgemeend gebrek aan respect: in de media wordt een stereotiep en vernederend beeld gegeven, in de samenleving zijn senioren het slachtoffer van fysiek geweld of financieel misbruik, op de werkvloer worden zij verschillend behandeld en in de medische sector ontvangen zij niet altijd de gepaste zorgen en dienstverlening.

De Assemblee meent dat er voor een beleid gericht op actief ouder worden maatregelen op verschillende vlakken nodig zijn. Naast maatregelen op de werkvloer, spoort zij de Lidstaten aan om voorzieningen te treffen op het vlak van leeftijdscriminatie, sociale bescherming, permanente vorming en opleiding, gezondheidsbevordering en vrijwilligerswerk.

De Assemblee meent dat het louter aanmoedigen van elkeen om zich actiever in te zetten en een gezonde levensstijl aan te meten, geen vervanging vormt van sociale-zekerheidssystemen gebaseerd op solidariteit. Zij wijst dan ook op het belang van een sociaal vangnet voor degenen voor wie het vooruitzicht op tewerkstelling onrealistisch geworden is.

* * * * *